

Geachte dames en heren,

Als een van de predikanten in deze prachtige stad Delft voel ik mij genoodzaakt om vanavond mijn mening kenbaar te maken of hoe wij dienen om te gaan met hen die hiernaar toe gevlucht zijn. Gelukszoekers noem ik hun. Mensen die komen uit het ongeluk namelijk. Ik zou ze ook hulpzoekers kunnen noemen.

Ik moet het daarbij binnen vijf minuten af kunnen. Gemeenteleden van mij zouden ook graag willen dat het altijd daarbij bleef. Ik spreek hier overigens niet uitsluitend namens mijzelf maar vanuit alle Delftse kerken, alle denominaties die aangesloten zijn bij de raad van kerken.

Recht is gestolde politiek, je kan ook zeggen: gestolde moraal. Politiek is levend, in beweging en zoekt. Zoekt wat het goede is binnen concrete omstandigheden.

In dit geval: Wat is barmhartigheid?

Barmhartigheid betekent niet dat je zorgt voor hen die al zorg hebben of zij die goed voor zichzelf kunnen zorgen. Dat lijkt een open deur maar uit veel van de discussies hoor ik dat men meent door te wijzen op anderen die zorg hebben die nog beter zou moeten er dus niets gedaan zou moeten worden voor hen die niets hebben. Je kan dat van alles noemen maar barmhartigheid is dat dus niet.

Barmhartigheid is zorg geven aan hen die geen andere helper hebben en puur vanwege dat feit alleen mogen rekenen op je hulp. Ongeacht wat je van diegene vindt, wat diegene gedaan heeft of wie diegene is. We hebben het dan niet over luxe, we hebben het niet over comfort maar over basiszorg. Een humaan minimum voor iemand om mee in leven te kunnen blijven en, zonodig, een begin van een nieuw bestaan mee op te kunnen bouwen.

Dat lijkt mij een leidend principe maar nog niet echt een motivatie om ook zo te handelen aangezien wij ons gemakkelijk laten gijzelen door andere, stoerdere, hardere geluiden. Moed zakt dan snel in de schoenen.

Wellicht kan ik daarbij wat helpen.

Mijn motivatie ligt op een terrein wat voor u wellicht vreemd is. Die ligt op het feit dat ik geloof dat God barmhartig is ten opzichte van mij en dat het minste wat ik kan doen het dan ook is om barmhartig te zijn voor mijn naasten en mij in te zetten voor de goede zaak. Dat heeft hij mij geleerd, dat dat echte liefde is. En dat is iets, de discussies laten dat ook zien, wat niet van nature in de mens ligt. Helaas.

Maar er is ook nog een andere motivatie die mij kracht geeft en wellicht is die voor u herkenbaarder.

Als mijn dochters over een jaar of tien recente geschiedenis krijgen op school dan wil ik graag een antwoord geven op de vraag die ze mij dan mogelijk stelt: hoe was dat Pa? Wat vond je ervan dat al die mensen op zee verdronken omdat er geen "nette" route was om naar het vrije land te komen? Wat vond je van die kindjes die op het strand aanspoelden als afval, net zo oud als wij toen? Wat vond je van die foto's van kinderen die door prikkeldraad werden doorgegeven? Deed dat je niks? Deed je niks? Wat vond je van die schreeuwers? Wat vond je ervan dat we in een tijd waarbij we het economische alleen maar beter kregen, nog rijker werden, bang waren om minder meer te gaan verdienen?

Heb je toen meegeholpen om te zorgen voor een goed ontvangst? Voor hen die gevlucht waren? Was je tegen? Of deed je niks?

Ik kan er dan met goed fatsoen niet mee volstaan om te zeggen dat ik toen in Delft woonde en dat het daar niet kon omdat ze net een nieuw station hadden laten bouwen.

Ik bid u Gods zegen en wijsheid toe bij deze complexe besluitvorming.

Ds. Arnold Vroomans